

Na jedné z mých oblíbených vod znám dohromady pět míst, kde se dají pozdě na podzim lovit okouni ze břehu. Pro jedno z nich jsem se rozhodl. Charakteristický pro onen flek je potopený kmen statného buku, vtěsnaný mezi tři pařezy. Tady jsem se zastavil. Do karabinky na vlasci jsem uchytil 5,5 cm dlouhé banjo s fluo–zeleným bříškem a položil jej na kluzký kmen pod hladinou tak, aby nástraha sklouzla volně dolů do dvoumetrové hloubky.

Když se tak stalo, nechal jsem gumu asi pět vteřin válet na dně a pak jen lehce přizvedl špičku winklepickera. A hle! Ihned jsem v ní ucítil postupné polykání, a tak jsem ji na dvě vteřiny zase sklopil dolů, abych dal rybě čas k pozření sousta. Poté už stačilo jen přizvednout a... vychutnávat si bojovné šhubání dravce. Když se vzápětí u hladiny ukázalo tělo bezmála 30 cm okouna, zaplesalo mi srdíčko jako malému chlapci. Ono se ale není čemu divit, když mi ten letošní hnusný podzim vzal i poslední zbytky naděje na lov takovýchto pašáků.

Zopakoval jsem stejný postup, a bác! Těsně před dopadem na dno mě špička prutu upozornila, že si to s banjem přišel rozdat další pruhovaný chvastoun, jenž se skrýval pod širokým kmenem. Opět jsem mu dal asi dvě vteřiny, a pak už ho jen volně vyzvedal k hladině. Byl o málo větší – měřil 32 cm. Panečku, to byl příchod k vodě! Pomalu jako z příjemně kýčovitého filmu, jehož příběh se i nadále rozvíjel.

Po tomto okounovi totiž následoval galaprogram, v němž jsem na dalších pět „klouzanců“ vytáhl pět okounů. Všechny tak kolem 25 až 27 cm a ve výborné kondici. Pět největších jsem si ponechal, abych je večer připravil rodině na másle, a rozhodl se k návratu domů. Po pouhých sedmi hodech! No, kdyby hodech, ve skutečnosti po sedmi sklouznutích...

Cestou zpět mne však zaujal velký pařez, jehož siluetu jsem zpozoroval pod hladinou asi tři metry od břehu. A tak jsem znovu rozbalil prut, vyměnil banjo s rozžvýkaným ocáskem za nové a pomalu ho sesoukal ke kořenům pařezu. Vlastně šlo jen o zkoušku, abych si později nevyčítal, že jsem přešel kolem onoho stanoviště bez povšimnutí.

A světe, div se, svatý Petr mne políbil. Nástraha se okamžitě zhoupnula a já po chvíli přivedl ke břehu dalšího pruhovaného třícátніка. Paráda! Parádička! To nemělo chybu, vážně ne. Tomu já říkám „velká okouní loupež“. Ale abych zbytečně nezdržoval. U toho pařezu jsem strávil hodinu. Okouni dnes dopoledne totiž bralí. Vytáhl jsem jich tam 17, dohromady tedy 24. Nejmenší měřil asi 25, největší 32 cm. Jen pět jsem si jich odnesl, ti ostatní se dál těší pevnému zdraví ve svém

revíru...